

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๔๓/๒๕๖๒

เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔

เรื่อง สัญญาประกันภัย

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๕๗ (๓/๒๕๖๒) เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ที่ ๘๕/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๖๑) เรื่อง สัญญาประกันภัย

ข้อ ๓ ให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ เรื่อง สัญญาประกันภัย ตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

จักรกฤตย์ พาราพันธกุล

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4

เรื่อง

สัญญาประกันภัย

คำนำ

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย ซึ่งเป็นฉบับปรับปรุงของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2561 (IFRS 4: Insurance Contracts (Bound volume 2019 Consolidated without early application))

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีการปรับปรุงจากฉบับปี 2561 โดยปรับปรุงย่อหน้าที่ 4 และเพิ่มย่อหน้าที่ 41 และปรับปรุงการอ้างอิงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

****คำนำนี้ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้****

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4

เรื่อง

สัญญาประกันภัย

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

สารบัญ

	จากย่อหน้าที่
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขต	2
อนุพันธ์ทางการเงินแฝง	7
การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	10
การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า	13
การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว	13
การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว	20ก
การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี	21
สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย	31
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	34
การแสดงรายการ	35ข
วิธีปรับผลกระทบรายการ	35ข
การเปิดเผยข้อมูล	36
การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน	36
ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย	38
การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงาน ทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทาง การเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว	39ข
การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับวิธีปรับผลกระทบรายการ	39ฎ
วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	40
การเปิดเผยข้อมูล	42
การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่	45
การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทาง การเงินถือปฏิบัติร่วมกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญา ประกันภัย	46

สารบัญ

จากย่อหน้าที่

ภาคผนวก

ก คำนิยาม

ข นิยามของสัญญาประกันภัย

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่อง **สัญญาประกันภัย** ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 49 ภาคผนวก ก ถึง ข ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน ย่อหน้าที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรหนาถือเป็นหลักการที่สำคัญ คำนิยามในภาคผนวก ก ที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะเป็นตัวอักษรเอน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของ *กรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน* ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง **นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด**

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4

เรื่อง **สัญญาประกันภัย**

วัตถุประสงค์

- 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดรายงานทางการเงินสำหรับ **สัญญาประกันภัย** ที่ออกโดยกิจการใด ๆ (มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะใช้คำว่า “ผู้รับประกันภัย”) จนกว่าโครงการในระยะที่สองของมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องการ
 - 1.1 จำกัดการแก้ไขวิธีการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัย
 - 1.2 เปิดเผยข้อมูลซึ่งระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย และช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึงจำนวนเงิน จังหวะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตจากสัญญาประกันภัย

ขอบเขต

- 2 กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 2.1 สัญญาประกันภัย (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออก และสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้
 - 2.2 เครื่องมือทางการเงินที่กิจการออกซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ (ดูย่อหน้าที่ 35) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง **การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน** กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงิน รวมถึงเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะดังกล่าวด้วย
- 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการบัญชีในเรื่องอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น การบัญชีสำหรับสินทรัพย์ทางการเงินที่ถือโดยผู้รับประกันภัยและหนี้สินทางการเงินที่ออกโดยผู้รับประกันภัย (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง **การแสดงรายการเครื่องมือทางการเงิน** มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง **การเปิดเผยข้อมูล**

เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน) ยกเว้นข้อกำหนดในย่อหน้าดังต่อไปนี้

- 3.1 ย่อหน้าที่ 20ก อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยที่เข้าเงื่อนไขสามารถยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราวได้
- 3.2 (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 3.3 ย่อหน้าที่ 45 อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยจัดประเภทสินทรัพย์ทางการเงินบางส่วนหรือทั้งหมดในสถานการณ์ที่ระบุไว้เพื่อให้วัดมูลค่าสินทรัพย์ดังกล่าวด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน

4 กิจการต้องไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ

- 4.1 การรับประกันสินค้าโดยตรง โดยผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ค้าปลีก (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น)
- 4.2 สินทรัพย์และหนี้สินของนายจ้างภายใต้โครงการผลประโยชน์ของพนักงาน (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 2 เรื่อง การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์) และภาระผูกพันเกี่ยวกับผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุที่รายงานโดยโครงการผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 26 เรื่อง การบัญชีและการรายงานโครงการผลประโยชน์เมื่อออกจากงาน)
- 4.3 สิทธิตามสัญญาหรือภาระผูกพันตามสัญญาซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์หรือสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ในอนาคตของรายการที่ไม่ใช่รายการทางการเงิน (เช่น ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตบางอย่าง ค่าสิทธิ การจ่ายชำระค่าเช่าผันแปร และรายการที่คล้ายคลึงกัน) เช่นเดียวกับ การประกันมูลค่าคงเหลือของผู้เช่าที่แฝงอยู่ในสัญญาเช่า (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 38 เรื่อง สินทรัพย์ไม่มีตัวตน)
- 4.4 สัญญาค้ำประกันทางการเงิน เว้นแต่ผู้ออกได้แสดงอย่างเปิดเผยชัดเจนมาก่อนว่าผู้ออกถือว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัย และได้ใช้วิธีการบัญชีซึ่งใช้ปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ในกรณีดังกล่าว ผู้ออกอาจเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการเครื่องมือทางการเงิน มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน หรือ เลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับรายการที่เกิดจากสัญญาค้ำประกัน

- ทางการเงินผู้ออกอาจเลือกปฏิบัติเป็นรายสัญญาได้ แต่เมื่อเลือกวิธีการบัญชีใดสำหรับแต่ละสัญญาแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
- 4.5 เจ้าหนี้หรือลูกหนี้สำหรับสิ่งตอบแทนที่อาจเกิดขึ้นในการรวมธุรกิจ (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 เรื่อง การรวมธุรกิจ)
- 4.6 สัญญาประกันภัยตรงที่กิจการถือไว้ (กล่าวคือ สัญญาประกันภัยตรงซึ่งกิจการเป็นผู้เอาประกันภัย) อย่างไรก็ตาม ผู้เอาประกันภัยต้องนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
- 5 เพื่อความสะดวกในการอ้างอิง มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เรียกกิจการใด ๆ ที่ออกสัญญาประกันภัยว่า ผู้รับประกันภัย ไม่ว่าผู้ออกสัญญานั้นจะเป็นผู้รับประกันภัยตามกฎหมายหรือตามที่หน่วยงานกำกับดูแลกำหนดไว้หรือไม่ก็ตาม การอ้างอิงคำว่าผู้รับประกันภัยทั้งหมดตามย่อหน้าที่ 3.1 ถึง 3.2 ย่อหน้าที่ 20ก ถึง 20ด ย่อหน้าที่ 35ข ถึง 35ท ย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ฐ และย่อหน้าที่ 46 ถึง 49 ให้หมายความว่าเช่นเดียวกันซึ่งหมายรวมถึงผู้ออกเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ
- 6 สัญญาประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยชนิดหนึ่ง ดังนั้น การอ้างอิงถึงสัญญาประกันภัยทั้งหมดในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ให้รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อด้วย

อนุพันธ์ทางการเงินแฝง

- 7 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน กำหนดให้กิจการแยกอนุพันธ์ทางการเงินแฝงบางอย่างออกจากสัญญาหลักโดยวัดมูลค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรมและรับรู้การเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรมในกำไรหรือขาดทุน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงในสัญญาประกันภัยด้วย เว้นแต่อนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
- 8 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกและวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมสำหรับสิทธิของผู้เอาประกันภัยในการเลือกที่จะเวนคืนสัญญาประกันภัยเพื่อจำนวนเงินคงที่ (หรือขึ้นอยู่กับจำนวนเงินคงที่และอัตราดอกเบี้ย) ถึงแม้ว่าราคาที่ใช้สิทธิจะแตกต่างจากมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญารับประกันภัยหลัก ทั้งนี้เป็นข้อยกเว้นซึ่งไม่ต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยต้องถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวสำหรับสิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดที่แฝงอยู่ในสัญญาประกันภัยหากมูลค่าเวนคืนผันแปรตามการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรทางการเงิน (เช่น ราคาหรือดัชนีตราสารทุน หรือราคาหรือดัชนีโภคภัณฑ์) หรือตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาประกันภัย นอกจากนี้ ข้อกำหนดดังกล่าวยังให้ถือปฏิบัติในกรณีที่ความสามารถของผู้เอาประกันภัยที่จะใช้สิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงในตัวแปรทางการเงิน

- แปรดังกล่าว (เช่น สิทธิเลือกขายซึ่งจะสามารถใช้สิทธิได้หากดัชนีตลาดหลักทรัพย์ขึ้นไปถึงระดับที่ระบุไว้)
- 9 ย่อหน้า 8 ให้ถือปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันกับสิทธิเลือกที่จะเวนคืนเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

- 10 สัญญาประกันภัยบางสัญญามีทั้งองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัยและองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ในบางกรณีผู้รับประกันภัยถูกกำหนดหรือได้รับอนุญาตให้แยกองค์ประกอบเหล่านี้ออกจากกัน
- 10.1 ต้องแยกองค์ประกอบ หากเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งสองข้อต่อไปนี้
- 10.1.1 ผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน (รวมถึงสิทธิเลือกเวนคืนแฝงใดๆ) แยกต่างหากได้ (กล่าวคือ สามารถวัดมูลค่าได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย)
- 10.1.2 นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
- 10.2 อนุญาตแต่ไม่ได้กำหนดให้ต้องแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1 แต่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยกำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน โดยไม่ต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้วัดมูลค่าสิทธิและภาระผูกพันเหล่านั้น
- 10.3 ห้ามแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยไม่สามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1
- 11 ตัวอย่างกรณีที่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ตัวอย่างเช่น ผู้เอาประกันภัยต่อรับค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อ แต่สัญญากำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต่อต้องจ่ายคืนค่าสินไหมทดแทนนั้นในอนาคต ภาระผูกพันดังกล่าวเกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน หากนโยบายการบัญชีของผู้เอาประกันภัยต่ออนุญาตให้รับรู้ค่าสินไหมทดแทนรับจากผู้รับประกันภัยต่อเป็นรายได้โดยไม่รับรู้ภาระผูกพันในการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว ผู้เอาประกันภัยต่อต้องแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
- 12 ในการแยกองค์ประกอบของสัญญา ผู้รับประกันภัยต้อง
- 12.1 นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย
- 12.2 นำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว

- 13 ย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด กำหนดเกณฑ์สำหรับกิจการเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายการบัญชี หากไม่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินกำหนดให้ถือปฏิบัติเป็นการเฉพาะกับรายการนั้น อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องนำเกณฑ์เหล่านั้นมาถือปฏิบัติกับนโยบายการบัญชีสำหรับ
 - 13.1 สัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยเป็นผู้ออก (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาที่เกี่ยวข้องและสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการตามข้ออธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) และ
 - 13.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ผู้รับประกันภัยถือไว้
- 14 อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ยกเว้นผู้รับประกันภัยจากบางหลักเกณฑ์ในย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด กล่าวคือผู้รับประกันภัย
 - 14.1 ต้องไม่รับรู้หนี้สินจากประมาณการหนี้สินใด ๆ สำหรับค่าสินไหมทดแทนในอนาคตที่อาจเกิดขึ้น หากค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยเหล่านั้นไม่มีอยู่จริง ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน (เช่น สำรองค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัยและสำรองรักษาระดับค่าสินไหมทดแทน)
 - 14.2 ต้องทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน ตามข้ออธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19
 - 14.3 ต้องตัดรายการหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือบางส่วนของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย) ออกจากงบแสดงฐานะการเงินต่อเมื่อหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นหมดไป กล่าวคือ เมื่อภาระผูกพันตามสัญญานั้นหมดลง หรือถูกยกเลิก หรือสิ้นผลบังคับ
 - 14.4 ต้องไม่หักกลับ
 - 14.4.1 สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ กับ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง หรือ
 - 14.4.2 รายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อ กับ ค่าใช้จ่ายหรือรายได้จากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
 - 14.5 ต้องพิจารณาว่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อการก่อการด้อยค่าหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 20)

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน

- 15 ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน ผู้รับประกันภัยต้องประเมินหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่รับรู้ไว้ในงบการเงินว่าเพียงพอหรือไม่ โดยใช้ประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดในอนาคตที่เกิดจากสัญญาประกันภัย หากการประเมินนั้นแสดงให้เห็นว่ามูลค่าตามบัญชี

ของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หักด้วยต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) ไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับการประมาณการกระแสเงินสดในอนาคต ให้รับรู้ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน

- 16 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่มีข้อกำหนดให้ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก หากผู้รับประกันภัยได้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำดังต่อไปนี้แล้ว
 - 16.1 การทดสอบได้พิจารณาประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดที่เกิดจากสัญญาทั้งหมดรวมทั้งกระแสเงินสดที่เกิดจากรายการที่เกี่ยวข้อง เช่น ต้นทุนในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และกระแสเงินสดที่เกิดจากการใช้สิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์
 - 16.2 หากการทดสอบแสดงให้เห็นว่าหนี้สินบันทึกไม่เพียงพอ ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน
- 17 หากนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ผู้รับประกันภัยต้อง
 - 17.1 พิจารณามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง¹ หักด้วยมูลค่าตามบัญชีของ
 - 17.1.1 ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องใดๆ และ
 - 17.1.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องใดๆ เช่น สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจ หรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 31 และ 32) แต่ไม่รวมถึงสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้องเนื่องจากผู้รับประกันภัยได้แยกบันทึกรายการดังกล่าวต่างหากแล้ว (ดูย่อหน้าที่ 20)
 - 17.2 พิจารณาว่าจำนวนตามวิธีการในข้อ 17.1 น้อยกว่ามูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องหากพิจารณาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น หรือไม่ หากน้อยกว่า ผู้รับประกันภัยต้องรับรู้ส่วนต่างทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน และปรับลดมูลค่าต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องหรือปรับเพิ่มมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
- 18 หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินของผู้รับประกันภัยเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินโดยพิจารณาหนี้สินของทุกสัญญาประกันภัยรวมกัน หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินไม่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำให้เปรียบเทียบกับหนี้สินซึ่งคำนวณตามวิธีการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17 แบ่งตามกลุ่มสัญญา

¹ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องคือ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (รวมถึงต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินที่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16

โดยกำหนดให้สัญญาที่มีความเสี่ยงโดยทั่วไปคล้ายคลึงกันและสามารถบริหารจัดการร่วมกันได้ ให้อยู่ในกลุ่มสัญญาเดียวกัน

- 19 มูลค่าที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.2 (กล่าวคือ มูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องซึ่งใช้ตามเกณฑ์ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น) ต้องสะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ดูย่อหน้าที่ 27 ถึง 29) เฉพาะกรณีที่มูลค่าของหนี้สินตามสัญญาประกันภัยที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.1 ได้สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้นด้วย

การด้อยค่าของสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ

- 20 หากสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อของผู้เอาประกันภัยต่อการเกิดการด้อยค่า ผู้เอาประกันภัยต่อต้องปรับลดมูลค่าตามบัญชีลงตามจำนวนที่เกิดการด้อยค่า และรับรู้ขาดทุนจากการด้อยค่าในกำไรหรือขาดทุน สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อการเกิดการด้อยค่าเมื่อ
- 20.1 มีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนอันเป็นผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังการรับรู้สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก ทำให้ผู้เอาประกันภัยต่ออาจจะไม่ได้รับจำนวนเงินทั้งหมดตามเงื่อนไขของสัญญา และ
- 20.2 ผลกระทบต่อจำนวนเงินจากเหตุการณ์ที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อ สามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว

- 20ก มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน กำหนดวิธีปฏิบัติทางบัญชีสำหรับเครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน มีผลบังคับใช้สำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563 อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยที่เข้าเงื่อนไขตามย่อหน้าที่ 20ข ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ได้รับอนุญาตแต่ไม่ถูกกำหนดให้ยกเว้นการถือปฏิบัติเป็นการชั่วคราว และให้ผู้รับประกันภัยถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติทางบัญชี เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และการเปิดเผยข้อมูลสำหรับธุรกิจประกันภัย แทนการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 7 สำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2565 หรือก่อนมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัยมีผลบังคับใช้ ผู้รับประกันภัยที่ใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวต้อง

- 20ก.1 ใช้ข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 ที่จำเป็นในการเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ญ ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ และ
- 20ก.2 ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับเครื่องมือทางการเงินของกิจการ ยกเว้นในเรื่องที่กำหนดตามย่อหน้าที่ 20ก ถึง 20ด ย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ญ และย่อหน้าที่ 46 ถึง 47 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- 20ข ผู้รับประกันภัยอาจใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราวได้ก็ต่อเมื่อเข้าเงื่อนไขต่อไปนี้เท่านั้น
- 20ข.1 กิจการไม่เคยถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 มาก่อน นอกเหนือไปจากการใช้ข้อกำหนดเรื่องการแสดงรายการผลกำไรและขาดทุนจากหนี้สินทางการเงินที่เลือกกำหนดให้แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนตามย่อหน้าที่ 5.7.1.3 ย่อหน้าที่ 5.7.7 ถึง 5.7.9 ย่อหน้าที่ 7.2.14 และ ข5.7.5 ถึง ข5.7.20 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และ
- 20ข.2 กิจกรรมของกิจการต้องเกี่ยวข้องกับการประกันภัยเป็นหลักตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20ง ณ วันที่รายงานสำหรับรอบระยะเวลารายงานก่อนวันที่ 1 มกราคม 2561 หรือ ณ วันที่รายงานสำหรับรอบระยะเวลารายงานถัดมาที่ระบุไว้ตามย่อหน้าที่ 20ข
- 20ค (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 20ง กิจกรรมของผู้รับประกันภัยจะเกี่ยวข้องกับการประกันภัยเป็นหลักเฉพาะเมื่อ
- 20ง.1 มูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ โดยให้รวมถึงองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน หรือ อนุพันธ์แฝง ซึ่งถูกแยกองค์ประกอบจากสัญญาประกันภัยตามข้อกำหนดของย่อหน้าที่ 7 ถึง 12 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีนัยสำคัญเมื่อเทียบกับมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินทั้งหมด และ
- 20ง.2 ร้อยละของมูลค่าตามบัญชีรวมของหนี้สินที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 20จ) เมื่อเทียบกับมูลค่าตามบัญชีรวมของหนี้สินทั้งหมด คิดเป็น
- 20ง.2.1 มากกว่าร้อยละ 90 หรือ
- 20ง.2.2 น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 90 แต่มากกว่าร้อยละ 80 และผู้รับประกันภัยไม่ได้ประกอบกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญ (ดูย่อหน้าที่ 20ฉ)
- 20จ เพื่อวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ง.2 หนี้สินที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยประกอบด้วย

- 20จ.1 หนี้สินที่เกิดจากสัญญาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 20จ.1
- 20จ.2 หนี้สินจากสัญญาลงทุนที่ไม่ใช่อนุพันธ์ที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนตามการปฏิบัติทางบัญชีในปัจจุบัน (รวมถึงหนี้สินที่เลือกกำหนดให้แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงินสำหรับการแสดงรายการผลกำไรและขาดทุน (ดูย่อหน้าที่ 20ข.1) และ
- 20จ.3 หนี้สินที่เกิดขึ้นเพราะผู้รับประกันภัยได้ออก หรือปฏิบัติตามภาระที่เกิดจากสัญญา ในย่อหน้าที่ 20จ.1 และ 20จ.2 ตัวอย่างของหนี้สินดังกล่าวรวมถึงอนุพันธ์ที่ใช้ในการลดความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาเหล่านั้น และจากสินทรัพย์ที่หนุนหลังสัญญาเหล่านั้น หนี้สินทางภาษีที่เกี่ยวข้อง เช่น หนี้สินภาษีเงินได้รอตัดบัญชีที่เกิดจากผลแตกต่างชั่วคราวทางภาษีของหนี้สินจากสัญญาเหล่านั้น และตราสารหนี้ที่กิจการออกที่สามารถนับรวมเป็นเงินกองทุนตามข้อกำหนดของหน่วยงานกำกับดูแลได้
- 20ฉ ในการประเมินว่ากิจการประกอบกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ตามวัตถุประสงค์ของการถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ฉ.2 ผู้รับประกันภัยต้องพิจารณา
- 20ฉ.1 เฉพาะกิจกรรมที่กิจการอาจได้รับรายได้และเกิดค่าใช้จ่าย และ
- 20ฉ.2 ปัจจัยเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ (หรือทั้งสองปัจจัย) ซึ่งรวมถึงข้อมูลที่เผยแพร่สาธารณะทั่วไป เช่น การจัดกลุ่มประเภทธุรกิจที่ผู้ให้บริการเงินใช้จัดกลุ่มผู้รับประกันภัย
- 20ช ย่อหน้าที่ 20ข.2 กำหนดให้กิจการประเมินว่ากิจการเข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงินเป็นการชั่วคราว ณ วันที่รายงานสำหรับรอบระยะเวลารายงานก่อนวันที่ 1 มกราคม 2561 โดยภายหลังวันทีนั้น
- 20ช.1 กิจการที่เคยเข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวต้องประเมินใหม่ว่ากิจกรรมของกิจการเกี่ยวข้องกับการประกันภัยเป็นหลัก ณ วันที่รายงานสำหรับรอบระยะเวลารายงานถัดไป เฉพาะในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการตามที่อธิบายในย่อหน้าที่ 20ช ถึง 20ฉ ในระหว่างรอบระยะเวลารายงานสิ้นสุด ณ วันที่นั้น
- 20ช.2 กิจการที่เคยไม่เข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวสามารถประเมินใหม่ว่ากิจกรรมของกิจการเกี่ยวข้องกับการประกันภัยเป็นหลัก ณ วันที่รายงานสำหรับรอบระยะเวลารายงานถัดไปก่อนวันที่ 31 ธันวาคม 2563 เฉพาะในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการตามที่อธิบายในย่อหน้าที่ 20ช ถึง 20ฉ ในระหว่างรอบระยะเวลารายงานสิ้นสุด ณ วันที่นั้น

- 20ข เพื่อวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ข การเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการคือ การเปลี่ยนแปลงที่
- 20ข.1 กำหนดโดยผู้บริหารระดับสูงจากผลการเปลี่ยนแปลงภายนอกหรือภายในกิจการ
- 20ข.2 มีนัยสำคัญต่อการดำเนินกิจการ และ
- 20ข.3 ปรากฏแจ้งชัดต่อบุคคลภายนอก
- ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวควรเกิดขึ้นเฉพาะเมื่อกิจการเริ่มหรือหยุดการดำเนินกิจกรรมที่มี นัยสำคัญต่อการดำเนินงานหรือเปลี่ยนขนาดของกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เมื่อกิจการได้ซื้อ จำหน่าย หรือยกเลิกกลุ่มธุรกิจ
- 20ฅ การเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการตามย่อหน้าที่ 20ข คาดว่าจะเกิดขึ้นน้อยครั้งมาก การเปลี่ยนแปลงที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ไม่ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมของกิจการตาม วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ข
- 20ฅ.1 การเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างการจัดหาเงินทุนซึ่งไม่กระทบกิจกรรมที่กิจการได้รับ รายได้และเกิดค่าใช้จ่าย
- 20ฅ.2 แผนการขายกลุ่มธุรกิจแม้ว่าสินทรัพย์และหนี้สินเหล่านั้นจะถูกจัดประเภทเป็นถือไว้ เพื่อขายและใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 5 เรื่อง *สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน ที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก* แผนการขายกลุ่มธุรกิจอาจเปลี่ยนกิจกรรม ของกิจการและทำให้ต้องประเมินใหม่ในอนาคต แต่ยังไม่กระทบต่อหนี้สินที่รับรู้ในงบ แสดงฐานะการเงิน
- 20ญ ถ้ากิจการไม่เข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง *เครื่องมือทางการเงิน* และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง *การเปิดเผย ข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน* เป็นการชั่วคราวอันเนื่องมาจากการประเมินใหม่ (ดูย่อหน้าที่ 20ข.1) กิจการสามารถใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวต่อไปได้จนถึงวันสิ้นรอบระยะเวลา รายงานที่เริ่มหลังจากการประเมินใหม่ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐาน การรายงานทางการเงินฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 สำหรับ รอบระยะเวลารายงานที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2565 หรือเมื่อมาตรฐานการรายงาน ทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง *สัญญาประกันภัย มีผลบังคับใช้* ตัวอย่างเช่น ถ้ากิจการประเมิน ตามย่อหน้าที่ 20ข.1 แล้วว่ากิจการไม่เข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการ รายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราว ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2563 (ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน) กิจการยังคงสามารถยกเว้นการ ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564
- 20ฎ ผู้รับประกันภัยที่เคยเลือกใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง *เครื่องมือทางการเงิน* และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง *การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน* เป็นการชั่วคราว ในต้นปีของรอบระยะเวลา

รายงานัดไปอาจเลือกโดยเมื่อเลือกแล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ให้ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7

ผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรก

- 20ก ผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรกตามนิยามที่กำหนดในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 1 เรื่อง การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรก อาจยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราวตามย่อหน้าที่ 20ก ได้เฉพาะกรณีที่กิจการเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 20ข ในการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ข.2 ผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรกต้องใช้มูลค่าตามบัญชีที่จัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ณ วันที่ย่อหน้าดังกล่าวระบุไว้
- 20ฐ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 1 เรื่อง การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรก ประกอบด้วยข้อกำหนดและข้อยกเว้นสำหรับผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรก ข้อกำหนดและข้อยกเว้นเหล่านี้ (ตัวอย่างเช่น ย่อหน้าที่ ง16 ถึง ง17 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 1) ไม่ได้มีผลบังคับเหนือกว่าข้อกำหนดตามย่อหน้าที่ 20ก ถึง 20ด และ 39ข ถึง 39ญ ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ตัวอย่างเช่น ข้อกำหนดและข้อยกเว้นในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 1 ไม่มีผลต่อข้อกำหนดให้ผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรกต้องเข้าเงื่อนไขที่ระบุตามย่อหน้าที่ 20ก เพื่อใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว
- 20ท ผู้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรกที่เปิดเผยมูลค่าตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ญ ต้องใช้ข้อกำหนดและข้อยกเว้นในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 1 เรื่อง การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้เป็นครั้งแรก ที่เกี่ยวข้องเพื่อทำการประเมินตามข้อกำหนดสำหรับการเปิดเผยมูลค่า
- การยกเว้นการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 28 เรื่อง เงินลงทุนในบริษัทร่วมและการร่วมค้า เป็นการชั่วคราว
- 20ฒ ย่อหน้าที่ 35 ถึง 36 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 28 เรื่อง เงินลงทุนในบริษัทร่วมและการร่วมค้า กำหนดให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับการนำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม สำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2565 หรือก่อนมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัย มีผลบังคับใช้ กิจการได้รับ

อนุญาตแต่ไม่ถูกกำหนดให้สามารถยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่เกี่ยวข้องกับบริษัทร่วมหรือการร่วมค้า ในเรื่องต่อไปนี้

- 20ฅ.1 กิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน แต่บริษัทร่วมหรือการร่วมค้ายกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราว หรือ
- 20ฅ.2 กิจการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราว แต่บริษัทร่วมหรือการร่วมค้าถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7
- 20ณ เมื่อกิจการใช้วิธีส่วนได้เสียสำหรับเงินลงทุนในบริษัทร่วมหรือการร่วมค้า
- 20ณ.1 ถ้ามาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงินเคยได้รับการปฏิบัติสำหรับการเงินที่นำมาจัดทำตามวิธีส่วนได้เสียสำหรับบริษัทร่วมหรือการร่วมค้านั้น (หลังการปรับปรุงโดยกิจการ) มาก่อน ก็ให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 ต่อไป
- 20ณ.2 ถ้างบการเงินที่นำมาจัดทำตามวิธีส่วนได้เสียสำหรับบริษัทร่วมหรือการร่วมค้า (หลังการปรับปรุงโดยกิจการ) เคยยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวมาก่อน ก็อาจจะนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 มาถือปฏิบัติได้ในภายหลัง
- 20ด กิจการอาจถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ฅ และ 20ณ.2 แยกต่างหากสำหรับแต่ละบริษัทร่วมหรือการร่วมค้าได้

การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี

- 21 ข้อความตามย่อหน้าที่ 22 ถึง 30ให้นำมาถือปฏิบัติสำหรับการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัย
- 22 ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินมากขึ้นและไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้ความน่าเชื่อถือมากขึ้นและไม่ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจลดลง ผู้รับประกันภัยต้องพิจารณาความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจและความน่าเชื่อถือได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด

- 23 เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยต้องแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้การเงินเป็นไปตามเกณฑ์ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาดมากขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามเกณฑ์เหล่านั้นทั้งหมด โดยเฉพาะประเด็นดังต่อไปนี้
- 23.1 อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (ย่อหน้าที่ 24)
 - 23.2 การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป (ย่อหน้าที่ 25)
 - 23.3 ความระมัดระวัง (ย่อหน้าที่ 26)
 - 23.4 กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ย่อหน้าที่ 27 ถึง 29) และ
 - 23.5 การบัญชีเงา (ย่อหน้าที่ 30)

อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน

- 24 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้ต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อที่จะวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัย² ให้สะท้อนถึงอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน และรับรู้การเปลี่ยนแปลงในหนี้สินเหล่านั้นในกำไรหรือขาดทุน ในขณะเดียวกัน ผู้รับประกันภัยอาจเริ่มนำนโยบายการบัญชีที่กำหนดให้ใช้การประมาณการโดยใช้ข้อมูลและข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าหนี้สิน ในย่อหน้านี้อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยได้ โดยไม่ต้องใช้นโยบายการบัญชีดังกล่าวโดยสม่ำเสมอกับหนี้สินอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด หากผู้รับประกันภัยเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีตามย่อหน้านี้ ผู้รับประกันภัยต้องใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (รวมทั้งใช้การประมาณการและข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบัน (ถ้ามี))อย่างสม่ำเสมอต่อไปในทุกงวดบัญชีในการวัดมูลค่าหนี้สินเหล่านั้นทั้งหมดจนกว่าภาระหนี้สินนั้นจะหมดไป

การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป

- 25 ผู้รับประกันภัยอาจยังคงใช้แนวปฏิบัติเหล่านี้ต่อไปได้ แต่การเริ่มนำแนวปฏิบัติเหล่านี้เข้ามาใช้นั้นถือว่าไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของย่อหน้าที่ 22
- 25.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยใช้หลักการไม่คิดลด

² ในย่อหน้านี้ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย ได้รวมถึงต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32

- 25.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคต ด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่ามูลค่ายุติธรรมเมื่อเริ่มแรกของสิทธิตามสัญญาเหล่านั้น จะเท่ากับต้นทุนในการเริ่มต้นที่จ่ายไป เว้นแต่ค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตและต้นทุนที่เกี่ยวข้องนั้นจะแตกต่างไปจากค่าธรรมเนียมและต้นทุนของ ตลาดที่เปรียบเทียบกันได้เป็นอย่างมาก
- 25.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับสัญญาประกันภัย (รวมทั้งต้นทุนในการได้มา รการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)) ของบริษัทย่อย ยกเว้นตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 24 หากนโยบายการบัญชีเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีได้หากการเปลี่ยนแปลงนั้น ไม่ทำให้นโยบายการบัญชีมีความหลากหลายมากกว่าเดิม และการเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นไปตามข้อกำหนดอื่นๆ ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ด้วย

ความระมัดระวัง

- 26 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อจัด ความระมัดระวังที่มากเกินไปจนเกินไป อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าหนี้สิน จากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพออยู่แล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรเพิ่ม ความระมัดระวังขึ้นไปอีก

กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต

- 27 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อจัดกำไร ขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต อย่างไรก็ตามมีข้อสมมติที่โต้แย้งว่างบการเงินของผู้รับ ประกันภัยอาจเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินและน่าเชื่อถือน้อยกว่า หากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต เข้ามาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย เว้นแต่กำไรขั้นต้นเหล่านั้นกระทบต่อการชำระหนี้สิน ตามสัญญาประกันภัย ตัวอย่างของนโยบายการบัญชีที่สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้น ได้แก่
- 27.1 ใช้อัตราคิดลดที่สะท้อนถึงประมาณการผลตอบแทนจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย หรือ
- 27.2 ประมาณการจำนวนผลตอบแทนจากสินทรัพย์โดยใช้อัตราผลตอบแทนโดยประมาณ และคิดลดจำนวนผลตอบแทนนั้นด้วยอัตราคิดลดอีกอัตราหนึ่ง และนำผลที่ได้ไปรวม ในการวัดมูลค่าของหนี้สิน
- 28 ผู้รับประกันภัยอาจหักล้างข้อสมมติโต้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ได้ ถ้าองค์ประกอบอื่นๆ ของ การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของ

ผู้ใช้งบการเงินและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น พอเพียงที่จะทำให้มีความสำคัญว่าการลดลงของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความน่าเชื่อถือหากผู้รับประกันภัยรวมกำไรขึ้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้าไปในการวัดมูลค่าหนี้สิน ตัวอย่างเช่น สมมติว่านโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สิน ณ วันเริ่มต้นสัญญาด้วยข้อสมมติที่สะท้อนความระมัดระวังมากเกินไปจนเกินไป และใช้อัตราคิดลดที่กำหนดโดยหน่วยงานกำกับดูแลโดยไม่อ้างอิงโดยตรงกับสถานะตลาด และไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบจากสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ ผู้รับประกันภัยอาจทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง โดยเปลี่ยนไปใช้หลักการบัญชีที่มุ่งเน้นการให้ข้อมูลในภาพรวมเพื่อการตัดสินใจลงทุนซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางและเกี่ยวข้องกัน

- 28.1 ประเมินการและสมมติฐานที่เป็นปัจจุบัน
- 28.2 การปรับปรุงอย่างสมเหตุสมผล (แต่ไม่ได้ระมัดระวังมากเกินไปจนเกินไป) เพื่อให้สะท้อนถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอน
- 28.3 การวัดมูลค่าซึ่งสะท้อนทั้งมูลค่าที่แท้จริงและมูลค่าตามเวลาของสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ และ
- 28.4 อัตราคิดลดในตลาดปัจจุบัน แม้ว่าอัตราคิดลดนั้นจะสะท้อนถึงผลตอบแทนโดยประมาณจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย

- 29 ในวิธีการวัดมูลค่าบางวิธีจะใช้อัตราคิดลดในการพิจารณามูลค่าปัจจุบันของกำไรขึ้นต้นในอนาคต จากนั้นกำไรขึ้นต้นดังกล่าวจะถูกบันทึกบางส่วนไปยังงวดเวลาต่างๆ โดยการใช้สูตรคำนวณ ซึ่งวิธีการดังกล่าวทำให้อัตราคิดลดมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการวัดมูลค่าของหนี้สิน กล่าวคือ การใช้อัตราคิดลดที่ไม่เหมาะสมจะมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีผลกระทบเลยต่อการวัดมูลค่าของหนี้สินเมื่อเริ่มแรก อย่างไรก็ตามยังมีวิธีการวัดมูลค่าอื่นที่อัตราคิดลดจะเป็นตัวกำหนดมูลค่าของหนี้สินโดยตรง ในกรณีหลังนั้นการใช้อัตราคิดลดซึ่งคิดจากผลตอบแทนของสินทรัพย์จะเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญมากกว่า จึงไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้รับประกันภัยจะสามารถหักล้างข้อสมมติโต้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ลงได้

การบัญชีเงา

- 30 ในแบบจำลองทางบัญชีบางแบบ ผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัยจะมีผลกระทบโดยตรงต่อการวัดมูลค่าบางส่วนหรือทั้งหมดของ (1) หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (2) ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และ (3) สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อให้ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้แล้วแต่ยังไม่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ มีผลกระทบต่อการวัดมูลค่ารายการดังกล่าวไปในทางเดียวกันกับผลกระทบจากผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริง กล่าวคือการปรับปรุงที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชี หรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตน)

ต้องถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เฉพาะกรณีที่ผลกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง ดังกล่าวถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น วิธีปฏิบัตินี้เรียกว่า “การบัญชีเงา”

สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

- 31 เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 เรื่อง การรวมธุรกิจ ณ วันที่ซื้อ ผู้รับประกันภัยต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยและสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยที่ได้รับโอนมาด้วยมูลค่ายุติธรรม อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้แสดงข้อมูลเพิ่มเติมโดยแยกมูลค่ายุติธรรมของสัญญาประกันภัยที่ได้มาออกเป็นสององค์ประกอบดังนี้
 - 31.1 หนี้สินที่วัดมูลค่าตามนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออกและ
 - 31.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นผลต่างระหว่าง (1) มูลค่ายุติธรรมของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยที่รับโอนมา และ (2) มูลค่าที่อธิบายในข้อ 31.1 โดยการวัดมูลค่าภายหลัง การรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนนี้ต้องสอดคล้องกับการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
- 32 ผู้รับประกันภัยที่เป็นผู้ซื้อกลุ่มสัญญาประกันภัยอาจแสดงข้อมูลเพิ่มเติมตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31
- 33 สินทรัพย์ไม่มีตัวตนตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ และมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 38 เรื่อง สินทรัพย์ไม่มีตัวตน อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการบัญชีทั้งสองฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนอื่นๆ ได้แก่ รายชื่อของลูกค้าและความสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งสะท้อนถึงความคาดหวังที่จะได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยในอนาคต ซึ่งสัญญาเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยซึ่งมีอยู่ ณ วันที่เกิดการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย

- 34 สัญญาประกันภัยบางสัญญาประกอบด้วยส่วนที่เป็นการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ และส่วนการประกันผลประโยชน์ ทั้งนี้ผู้ออกสัญญาดังกล่าว
 - 34.1 อาจจะแต่ไม่จำเป็นต้องรับรู้ส่วนการประกันผลประโยชน์แยกต่างหากจากส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ หากผู้ออกสัญญาไม่รับรู้รายการดังกล่าวแยกจากกัน ให้จัดประเภทสัญญาทั้งฉบับเป็นหนี้สิน หากผู้ออกสัญญาแยกรายการดังกล่าวออกจากกัน ให้จัดประเภทส่วนการประกันผลประโยชน์เป็นหนี้สิน

- 34.2 ถ้าแยกส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจออกจากส่วนการประกันผลประโยชน์ ผู้ออกสัญญาต้องจัดประเภทส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นหนี้สินหรือแสดงเป็นรายการแยกออกมาภายใต้ส่วนของเจ้าของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ระบุวิธีการในการพิจารณาว่าควรแสดงส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจนั้นเป็นหนี้สินหรือส่วนของเจ้าของอย่างไร ผู้ออกสัญญาอาจแยกองค์ประกอบของส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจแบ่งเป็นส่วนที่เป็นหนี้สินและส่วนที่เป็นส่วนของเจ้าของก็ได้ และต้องใช้นโยบายการบัญชีในการแยกองค์ประกอบดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ผู้ออกสัญญาต้องไม่จัดประเภทส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์เป็นรายการที่ไม่ใช่ทั้งหนี้สินและส่วนของเจ้าของ
- 34.3 อาจรับรู้เบี่ยงกันภัยรับทั้งหมดเป็นรายได้โดยไม่แยกองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของ โดยที่การเปลี่ยนแปลงในส่วนการประกันผลประโยชน์และในส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจซึ่งถูกจัดประเภทเป็นหนี้สินต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน หากส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจถูกจัดประเภทไว้ในส่วนของเจ้าของ ผู้ออกสัญญาต้องปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจดังกล่าว (เช่นเดียวกับการปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย) ผู้ออกสัญญาต้องรับรู้ส่วนของกำไรหรือขาดทุนที่ปันส่วนให้กับองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นการจัดสรรกำไรหรือขาดทุน ไม่ใช่เป็นค่าใช้จ่ายหรือรายได้ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 เรื่อง การนำเสนองบการเงิน)
- 34.4 หากสัญญานั้นมีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน ให้นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้น
- 34.5 สำหรับกรณีอื่น ๆ ที่ไม่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 14 ถึง 20 และ 34.1 ถึง 34.4 ผู้ออกสัญญาต้องใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันต่อไปสำหรับสัญญาดังกล่าว เว้นแต่ผู้ออกสัญญาเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเหล่านั้นตามย่อหน้าที่ 21 ถึง 30

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน

- 35 ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 34 ให้ถือปฏิบัติกับเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วย นอกจากนี้
- 35.1 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจทั้งหมดเป็นหนี้สิน ผู้ออกสัญญาต้องนำวิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 มาถือปฏิบัติกับสัญญาทั้งฉบับ (กล่าวคือ ทั้งส่วนการประกันผลประโยชน์และลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ) ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการ

- วัดมูลค่าตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน มาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันผลประโยชน์
- 35.2 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นองค์ประกอบแยกต่างหากในส่วนของผู้ถือหุ้น นี่สินที่รับรู้สำหรับสัญญาทั้งฉบับต้องไม่น้อยกว่ามูลค่าหนี้สินจากส่วนการประกันผลประโยชน์หากได้มีการวัดค่าตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าที่แท้จริงของสิทธิเลือกที่จะเวนคืนสัญญา แต่ไม่จำเป็นต้องรวมมูลค่าตามเวลาหากย่อหน้าที่ 9 ยกเว้น การวัดค่าสิทธิเลือกนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรม ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องเปิดเผยมูลค่าจากการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 ดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันประโยชน์ และไม่จำเป็นต้องนำเสนอมูลค่านั้นเป็นรายการแยกต่างหาก นอกจากนี้ในกรณีที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าหนี้สินสำหรับสัญญาทั้งฉบับสูงกว่า ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องคำนวณหามูลค่าของส่วนการประกันประโยชน์อีก
- 35.3 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาอาจรับรู้เบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาดังกล่าวเป็นรายได้ และรับรู้การเพิ่มขึ้นในมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินเป็นค่าใช้จ่ายต่อไปได้
- 35.4 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาที่นำย่อหน้าที่ 20.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน มาถือปฏิบัติกับสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจต้องเปิดเผยดอกเบี้ยจ่ายทั้งหมดที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุน แต่ไม่จำเป็นต้องคำนวณดอกเบี้ยจ่ายดังกล่าวโดยใช้วิธีดอกเบี้ยที่แท้จริง
- 35ก การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราวตามย่อหน้าที่ 20ก ย่อหน้าที่ 20ข และย่อหน้าที่ 20ค และการใช้วิธีปรับผลกระทบรายการ (the overlay approach) ตามย่อหน้าที่ 35ข ให้สามารถนำมาปฏิบัติกับผู้ออกเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วยเหตุนี้ การอ้างอิงคำว่าผู้รับประกันภัยทั้งหมดในย่อหน้าที่ 3.1 ถึง 3.2 ย่อหน้าที่ 20ก ถึง 20ด ย่อหน้าที่ 35ข ถึง 35ท ย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ฐ และย่อหน้าที่ 46 ถึง 49 ให้หมายถึงผู้ออกเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วย

การแสดงรายการ

วิธีปรับผลกระทบรายการ

- 35ข (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ค (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

- 35ง (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35จ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ฉ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ช (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ซ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ฅ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ญ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ฎ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ฏ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ฐ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 35ท (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

การเปิดเผยข้อมูล

การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน

- 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินในงบการเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
- 37 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
 - 37.1 นโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง
 - 37.2 สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากผู้รับประกันภัยนำเสนองบกระแสเงินสดโดยใช้วิธีทางตรง) ซึ่งเกิดจากสัญญาประกันภัย นอกจากนี้ หากผู้รับประกันภัยเป็นผู้เอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
 - 37.2.1 ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุนจากการซื้อประกันภัยต่อ และ
 - 37.2.2 ค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวด และมูลค่าตามบัญชีหลังหักค่าตัดจำหน่ายสะสม ณ วันต้นงวดและวันสิ้นงวด หากผู้เอาประกันภัยต่อบันทึกผลกำไรและขาดทุนที่เกิดจากการซื้อประกันภัยต่อเป็นรายการรอการตัดบัญชีและตัดจำหน่ายรายการดังกล่าว
 - 37.3 วิธีการที่ใช้ในการกำหนดข้อสมมติที่ส่งผลกระทบมากที่สุดต่อการวัดมูลค่าจำนวนเงินของรายการที่รับรู้ในย่อหน้าที่ 37.2 หากปฏิบัติได้ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยจำนวนเงินตามข้อสมมติที่ถูกใช้เหล่านั้นด้วย
 - 37.4 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในสมมติฐานที่ใช้วัดมูลค่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัย และหนี้สินจากสัญญาประกันภัย โดยแยกแสดงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงแต่ละรายการซึ่งมีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่องบการเงิน

- 37.5 การกระหายอดการเปลี่ยนแปลงในหนี้สินจากสัญญาประกันภัย สิทธิประโยชน์จากการประกันภัยต่อ และต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)

ลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

- 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลซึ่งช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินประเมินลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
- 39 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 39.1 วัตถุประสงค์ นโยบาย และกระบวนการในการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย และวิธีการที่จะใช้จัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น
- 39.2 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
- 39.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ทั้งก่อนและหลังการใช้การรับประกันภัยต่อเพื่อลดความเสี่ยง) รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับ
- 39.3.1 ความอ่อนไหวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 39ก)
- 39.3.2 การกระจุกตัวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย รวมถึงวิธีการที่ผู้บริหารใช้เพื่อพิจารณาการกระจุกตัวของความเสี่ยงดังกล่าว และการอธิบายถึงลักษณะร่วมที่ระบุถึงการกระจุกตัวแต่ละประเภท (เช่น ประเภทของเหตุการณ์ที่รับประกันภัย พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หรือสกุลเงิน)
- 39.3.3 จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงเปรียบเทียบกับจำนวนที่ประมาณการไว้ (กล่าวคือพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทน) การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนต้องเปิดเผยย้อนหลังตั้งแต่รอบบัญชีที่ค่าสินไหมทดแทนที่มีสาระสำคัญล่าสุดเกิดขึ้นโดยที่ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวยังคงมีความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนนั้น แต่ไม่จำเป็นต้องย้อนหลังไปเกินกว่าสิบปี ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลพัฒนาการสำหรับค่าสินไหมทดแทนซึ่งความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนสามารถยุติได้ภายในหนึ่งปี
- 39.4 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง และความเสี่ยงด้านตลาด ซึ่งจะต้องถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 31 ถึง 42 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน หากสัญญาประกันภัยนั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม
- 39.4.1 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลการวิเคราะห์การครบกำหนดตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 39.1 และ 39.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน หากผู้รับประกันภัยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาโดยประมาณของกระแส

เงินสดจ่ายสุทธิซึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้หนี้สินจากสัญญาประกันภัยแทน
ทั้งนี้อาจทำในรูปแบบของการวิเคราะห์ด้วยการประมาณการจังหวะเวลาของ
จำนวนเงินที่รับรู้ในงบแสดงฐานะการเงิน

39.4.2 หากผู้รับประกันภัยเลือกใช้วิธีการอื่นในการจัดการความอ่อนไหวต่อ
สถานะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจจะใช้
การวิเคราะห์ความอ่อนไหวนั้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 40.1
ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล
เครื่องมือทางการเงิน และผู้รับประกันภัยต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่
กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว
ด้วย

39.5 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านตลาดซึ่งเกิดจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ในสัญญา
ประกันภัยหลัก หากผู้รับประกันภัยไม่ได้ถูกกำหนดให้วัดมูลค่าและไม่ได้วัดมูลค่า
อนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม

39ก เพื่อให้ปฏิบัติเป็นไปตามย่อหน้าที่ 39.3.1 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลตาม 39ก.1 หรือ 39ก.2
ข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

39ก.1 การวิเคราะห์ความอ่อนไหว ซึ่งแสดงว่ากำไรหรือขาดทุนและส่วนของเจ้าของจะได้รับ
ผลกระทบอย่างไรหากมีการเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นไปได้ในตัวแปรความเสี่ยง
ที่เกี่ยวข้อง ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน วิธีการและข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำ
การวิเคราะห์ความอ่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในวิธีการและข้อสมมติที่ใช้จาก
งวดบัญชีก่อน อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยใช้วิธีการอื่นเพื่อจัดการความอ่อนไหว
ต่อสถานะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจปฏิบัติให้เป็นไปตาม
ข้อกำหนดนี้โดยเปิดเผยเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความอ่อนไหวที่ใช้ และเปิดเผยข้อมูล
ตามที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7
เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน

39ก.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความอ่อนไหว และข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและเงื่อนไข
เหล่านั้นของสัญญาประกันภัยที่มีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่อจำนวนเงิน
จังหวะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตของผู้รับประกันภัย

การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7
เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว

39ข ผู้รับประกันภัยที่เลือกใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7

เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว ต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อให้ผู้ใช้งบการเงิน

39ข.1 เข้าใจว่าผู้รับประกันภัยเข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติเป็นการชั่วคราวอย่างไร และ

39ข.2 เปรียบเทียบผู้รับประกันภัยที่ยกเว้นการถือปฏิบัติเป็นการชั่วคราวกับกิจการที่ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7

39ค เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 39ข.1 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงว่ากิจการใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน และวิธีการที่ผู้รับประกันภัยได้ข้อสรุป ณ วันที่ระบุในย่อหน้าที่ 20ข.2 ว่ากิจการเข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 ซึ่งประกอบด้วย

39ค.1 ถ้ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินของกิจการที่เกิดจากสัญญาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ได้แก่หนี้สินตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 20จ.1 น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 90 ของมูลค่าตามบัญชีรวมของหนี้สินทั้งหมดของกิจการ ให้เปิดเผยลักษณะและมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินที่เกี่ยวกับการประกันภัยแต่ไม่ได้เกิดจากสัญญาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ได้แก่หนี้สินตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 20จ.2 และ 20จ.3)

39ค.2 ถ้าร้อยละของมูลค่าตามบัญชีทั้งหมดของหนี้สินของกิจการที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยเมื่อเทียบกับมูลค่าตามบัญชีรวมของหนี้สินทั้งหมดของกิจการน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 90 แต่มากกว่าร้อยละ 80 ให้เปิดเผยวิธีที่ผู้รับประกันภัยพิจารณาว่ากิจการไม่ได้ประกอบกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญ รวมถึงข้อมูลที่กิจการใช้ในการพิจารณา และ

39ค.3 ถ้าผู้รับประกันภัยเข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวอันเป็นผลมาจากการประเมินใหม่ตามย่อหน้าที่ 20ข.2

39ค.3.1 เหตุผลที่ประเมินใหม่

39ค.3.2 วันที่ที่การเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมนั้นเกิดขึ้น และ

39ค.3.3 คำอธิบายอย่างละเอียดถึงการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการและคำบรรยายเชิงคุณภาพถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนั้นต่อบงการเงินของผู้รับประกันภัย

39ง ถ้าการปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 20ข.1 แล้วกิจการสรุปว่ากิจกรรมของกิจการไม่ใช่กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยเป็นหลัก ให้กิจการเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้ในแต่ละรอบระยะเวลารายงานก่อนที่กิจการจะเริ่มปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล
เครื่องมือทางการเงิน

- 39ง.1 ข้อเท็จจริงที่ว่ากิจการไม่เข้าเงื่อนไขการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงาน
ทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราว
- 39ง.2 วันที่ที่การเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมนั้นเกิดขึ้น และ
- 39ง.3 คำอธิบายอย่างละเอียดถึงการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของกิจการและคำบรรยาย
เชิงคุณภาพถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงนั้นต่อการเงินของกิจการ
- 39จ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 39ข.2 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยมูลค่ายุติธรรม ณ
วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานและจำนวนการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมระหว่างงวดสำหรับ
กลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินสองกลุ่มต่อไปนี้ โดยแสดงแยกจากกัน
- 39จ.1 สินทรัพย์ทางการเงินที่ข้อกำหนดตามสัญญา ซึ่งทำให้เกิดกระแสเงินสดซึ่งเป็นการจ่าย
เพียงเงินต้นและดอกเบี้ยจากยอดคงเหลือของเงินต้นในวันที่กำหนดไว้ (กล่าวคือ
สินทรัพย์ทางการเงินที่เข้าเงื่อนไขตามย่อหน้าที่ 4.1.2.2 และ 4.1.2ก.2 ของ
มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน) โดยไม่รวม
สินทรัพย์ทางการเงินใดๆ ที่เข้านิยามการถือไว้เพื่อค่าตามมาตรฐานการรายงาน
ทางการเงิน ฉบับที่ 9 หรือที่กิจการบริหารและประเมินผลงานด้วยการประเมินมูลค่า
ยุติธรรม (ดูย่อหน้าที่ ข4.1.6 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9)
- 39จ.2 สินทรัพย์ทางการเงินทั้งหมดนอกเหนือจากที่ระบุในย่อหน้าที่ 39จ.1 นั่นคือสินทรัพย์
ทางการเงินใดๆ ที่
- 39จ.2.1 ข้อกำหนดตามสัญญา ซึ่งไม่ทำให้เกิดกระแสเงินสดซึ่งเป็นการจ่ายเพียง
เงินต้นและดอกเบี้ยจากยอดคงเหลือของเงินต้นในวันที่กำหนดไว้
- 39จ.2.2 เข้านิยามการถือไว้เพื่อค่าในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9
หรือ
- 39จ.2.3 กิจการบริหารและประเมินผลงานด้วยการประเมินมูลค่ายุติธรรม
- 39ฉ เมื่อเปิดเผยข้อมูลตามย่อหน้าที่ 39จ ผู้รับประกันภัย
- 39ฉ.1 อาจนำมูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์ทางการเงินที่วัดมูลค่าตามแนวปฏิบัติทางการบัญชี
เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และการเปิดเผยข้อมูลสำหรับธุรกิจประกันภัย มาเป็น
ค่าประมาณอย่างสมเหตุสมผลของมูลค่ายุติธรรมถ้าผู้รับประกันภัยไม่ถูกกำหนดให้
เปิดเผยมูลค่ายุติธรรมตามย่อหน้าที่ 29.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน (เช่น ลูกหนี้การค้าระยะสั้น) และ
- 39ฉ.2 ต้องพิจารณาระดับของความละเอียดที่จำเป็นให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจลักษณะของ
สินทรัพย์ทางการเงินได้
- 39ช (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 39ช เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 39ข.2 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งข้อมูล
เผยแพร่สาธารณะที่ผู้ใช้งบการเงินสามารถหาข้อมูลที่จัดทำตามมาตรฐานการรายงาน

ทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน เกี่ยวกับกิจการที่อยู่ภายใต้กลุ่มกิจการที่รายงานข้อมูล ซึ่งข้อมูลนั้นไม่ได้ถูกนำเสนอในงบการเงินรวมของกลุ่มกิจการสำหรับรอบระยะเวลาที่รายงานข้อมูล ตัวอย่างเช่น ข้อมูลที่จัดทำตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 อาจจะสามารถหาได้จากงบการเงินแยกต่างหากที่เผยแพร่สาธารณะ หรืองบการเงินเฉพาะกิจการที่อยู่ภายใต้กลุ่มกิจการ ที่ได้จัดทำโดยถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

- 39ณ ถ้ากิจการเลือกใช้ช้อยกเว้นการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 28 เรื่อง เงินลงทุนในบริษัทร่วมและการร่วมค้า ในเรื่องที่จะระบุไว้ในย่อหน้าที่ 20ณ ให้กิจการเปิดเผยข้อเท็จจริงนั้น
- 39ญ ถ้ากิจการใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว เมื่อกิจการใช้วิธีส่วนได้เสียสำหรับเงินลงทุนในบริษัทร่วมหรือการร่วมค้า (ดูตัวอย่างในย่อหน้าที่ 20ณ.1) กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้เพิ่มเติมจากข้อกำหนดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 12 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับส่วนได้เสียในกิจการอื่น
- 39ญ.1 ข้อมูลตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ช สำหรับแต่ละบริษัทร่วมหรือการร่วมค้าที่มีสาระสำคัญต่อกิจการ จำนวนที่เปิดเผยต้องเป็นจำนวนที่รวมอยู่ในงบการเงินของบริษัทร่วมหรือการร่วมค้าภายหลังการปรับปรุงเพื่อให้สะท้อนถึงรายการปรับปรุงที่กิจการได้จัดทำขึ้นตามวิธีส่วนได้เสีย (ดูย่อหน้าที่ ข14.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 12) แทนการเปิดเผยเฉพาะส่วนแบ่งของกิจการสำหรับจำนวนดังกล่าว
- 39ญ.2 ข้อมูลเชิงปริมาณตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ 39ข ถึง 39ช โดยรวมแต่ละบริษัทร่วมหรือการร่วมค้าที่ไม่มีสาระสำคัญเข้าด้วยกัน โดยจำนวนรวมดังกล่าว
- 39ญ.2.1 ต้องเปิดเผยตามส่วนแบ่งของกิจการในจำนวนเหล่านั้น และ
- 39ญ.2.2 ต้องเปิดเผยจำนวนรวมสำหรับบริษัทร่วมแยกต่างหากจากการเปิดเผยจำนวนรวมสำหรับการร่วมค้า

การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับวิธีปรับผลกระทบรายการ

- 39ฎ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 39ฏ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 39ฐ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

- 40 ข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 41 ถึง 45 ให้ถือปฏิบัติเมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก
- 41 กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563 เป็นต้นไป ทั้งนี้สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ หากกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับงวดก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย
- 41ก - 41ข (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 41ค - 41ง (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่ใช่)
- 41จ (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 41ฉ (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
- 41ช มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า ทำให้เกิดการปรับปรุงย่อหน้าที่ 4.1 4.3 ข7 ข18.8 และ ข21 กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงดังกล่าวเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า
- 41ซ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน ทำให้เกิดการปรับปรุงย่อหน้าที่ 3 4 7 8 12 34 35 45 ภาคผนวก ก และย่อหน้าที่ ข18 ถึง ข20 และตัดย่อหน้าที่ 41ค 41ง และ 41ฉ กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงดังกล่าวเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน
- 41ณ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า ทำให้เกิดการปรับปรุงย่อหน้าที่ 4 กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงดังกล่าวเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า

การเปิดเผยข้อมูล

- 42 กิจการไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2562 ยกเว้นการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 37.1 และ 37.2 เกี่ยวกับนโยบายการบัญชี และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากใช้วิธีทางตรง)
- 43 หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะนำข้อกำหนดเฉพาะเรื่องของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35 มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2562 กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งในทางปฏิบัติบางครั้งการนำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน (ย่อหน้าที่ 15 ถึง 19) มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวบางครั้งอาจไม่สามารถทำได้ แต่สำหรับการนำข้อกำหนดอื่นๆ ของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35

- มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่กิจการจะไม่สามารถทำได้ ในทางปฏิบัติ ซึ่งมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณ การทางบัญชีและข้อผิดพลาด ได้ให้คำนิยาม “การไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ” ไว้แล้ว
- 44 ในการนำย่อหน้าที่ 39.3.3 มาถือปฏิบัติ กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการ ของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นเกินกว่าห้าปีก่อนวันสิ้นปีบัญชีแรกที่กิจการนำมาตรฐาน การรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติ นอกจากนี้ เมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะจัดเตรียม ข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นก่อนวันเริ่มต้นของงวดบัญชีแรกสุด ซึ่งกิจการนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบอย่างเต็มรูปแบบที่เป็นไปตามมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว

การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่

- 45 โดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 4.4.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจาก สัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้จัดประเภทบางส่วนหรือ ทั้งหมดของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่เพื่อให้สินทรัพย์เหล่านั้นวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่าน กำไรหรือขาดทุน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อ่อนุญาตให้จัดประเภทใหม่ได้หากผู้รับ ประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเมื่อนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือ ปฏิบัติเป็นครั้งแรกและเมื่อเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีในเวลาต่อมา ตามที่อนุญาตโดยย่อ หน้าที่ 22 การจัดประเภทใหม่นี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีและให้ปฏิบัติตาม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและ ข้อผิดพลาด

การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน ถือปฏิบัติร่วมกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือ ทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล เครื่องมือทางการเงิน เป็นการชั่วคราว

- 46 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐาน การรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน ถือปฏิบัติ ร่วมกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย โดยปรับปรุงย่อ หน้าที่ 3 และ 5 และเพิ่มย่อหน้าที่ 20ก ถึง 20ด 35ก และ 39ข ถึง 39ญ และหัวข้อเรื่องหลัง

ย่อหน้า 20 20ก 20ท และ 39ก ให้กิจการถือปฏิบัติตามการปรับปรุงเหล่านั้นซึ่งอนุญาตให้ผู้รับประกันภัยที่เข้าเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ใช้การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวสำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563 ทั้งนี้อนุญาตให้ถือปฏิบัติก่อนวันที่มีผลบังคับใช้สำหรับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2562 เป็นต้นไปเท่านั้น หากกิจการเลือกถือปฏิบัติตามการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราวก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว

หากกิจการเลือกถือปฏิบัติตามการยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เป็นการชั่วคราว มาถือปฏิบัติก่อนวันที่มีผลบังคับใช้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2562 เป็นต้นไป กิจการต้องถือปฏิบัติพร้อมกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการเครื่องมือทางการเงิน การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง การป้องกันความเสี่ยงของเงินลงทุนสุทธิในหน่วยงานต่างประเทศ และการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 19 เรื่อง การชำระหนี้สินทางการเงินด้วยตราสารทุน

- 47 กิจการที่เปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดโดยย่อหน้า 39ข ถึง 39ญ ต้องใช้การปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงินที่เกี่ยวข้องในการประเมินสำหรับการเปิดเผยข้อมูล วันที่เริ่มต้นใช้มาตรฐานครั้งแรกสำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ต้องเป็นเสมือนวันที่เริ่มรอบระยะเวลารายงานแรกที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563

วิธีปรับผลกระทบรายการ

- 48 (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 49 (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

ภาคผนวก ก

คำนิยาม

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

ผู้อุปถัมภ์	หมายถึง	ผู้อุปถัมภ์ภายใต้สัญญาอุปถัมภ์
องค์ประกอบที่เป็น การฝากเงิน	หมายถึง	องค์ประกอบตามสัญญาซึ่งไม่ถือเป็นอนุพันธ์ภายใต้ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือ ทางการเงิน และหากองค์ประกอบตามสัญญานั้นเป็น เครื่องมือทางการเงินแยกต่างหากจะอยู่ภายใต้ขอบเขต ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว
สัญญาประกันภัยโดยตรง	หมายถึง	สัญญาประกันภัยซึ่งไม่ใช่สัญญาประกันภัยต่อ
ลักษณะการร่วมรับ ผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาที่จะได้รับผลประโยชน์เป็นจำนวนเงิน เพิ่มเติมจากผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่ง 1) มักเป็นผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของสัญญา 2) จำนวนเงินหรือจังหวะเวลาที่จะได้รับผลประโยชน์ เพิ่มนั้นจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ออกสัญญา และ 3) ผลประโยชน์ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับ 3.1) ผลการดำเนินงานของกลุ่มของสัญญาที่ระบุไว้ หรือชนิดของสัญญาที่ระบุไว้ 3.2) ผลตอบแทนจากการลงทุนที่เกิดขึ้นแล้ว และ/หรือที่ยังไม่เกิดขึ้นจากกลุ่มของ สินทรัพย์ที่ระบุไว้ซึ่งถือโดยผู้ออก หรือ 3.3) กำไรหรือขาดทุนของบริษัท กองทุน หรือ กิจการอื่นที่ออกสัญญา
มูลค่ายุติธรรม	หมายถึง	ราคาที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอน หนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13 เรื่อง การวัดมูลค่ายุติธรรม)
สัญญาค้ำประกันทางการเงิน	หมายถึง	สัญญาที่กำหนดให้ผู้ออกสัญญาจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้เพื่อ ใช้คืนผู้ถือสัญญาสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้นเพราะลูกหนี้

ที่ระบุไว้ไม่สามารถที่จะจ่ายชำระเมื่อถึงกำหนดตามข้อกำหนดเดิม หรือข้อกำหนดที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้

ความเสี่ยงทางการเงิน	หมายถึง	ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ในอนาคตในอัตราดอกเบี้ยที่ระบุไว้ ราคาของเครื่องมือทางการเงิน ราคาของสินค้าโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือหรือดัชนีความน่าเชื่อถือ หรือตัวแปรอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา
ผลประโยชน์ที่ได้รับ การประกัน	หมายถึง	การจ่ายเงินหรือผลประโยชน์อื่นๆ ให้กับผู้เอาประกันภัย หรือผู้ลงทุนเฉพาะรายซึ่งมีสิทธิอันปราศจากเงื่อนไขโดยที่สิทธินั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจตามสัญญาของผู้ออกสัญญา
ส่วนการประกันผลประโยชน์	หมายถึง	ภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายผลประโยชน์ที่ได้รับการประกันซึ่งอยู่ในสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ
สินทรัพย์จากการรับประกันภัย	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้รับประกันภัย ภายใต้สัญญาประกันภัย
สัญญาประกันภัย	หมายถึง	สัญญาซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัย) รับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัย) โดยตกลงจะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่ระบุไว้ (เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย (ดูภาคผนวก ข สำหรับแนวทางการใช้นิยามนี้)
หนี้สินจากสัญญาประกันภัย	หมายถึง	ภาระผูกพันตามสัญญาสุทธิ (net contractual obligations) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย
ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย	หมายถึง	ความเสี่ยงอื่นนอกเหนือจากความเสี่ยงทางการเงินซึ่งโอนจากผู้ถือสัญญาไปยังผู้ออกสัญญา

เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย	หมายถึง	เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนซึ่งคุ้มครองโดยสัญญาประกันภัยและก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
ผู้รับประกันภัย	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน	หมายถึง	การประเมินว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขึ้น (หรือมูลค่าตามบัญชีของต้นทุนการได้มาของการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องจำเป็นที่จะต้องลดลง) หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาถึงกระแสเงินสดในอนาคต
ผู้เอาประกันภัย	หมายถึง	คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้เอาประกันภัยต่อ ภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ
สัญญาประกันภัยต่อ	หมายถึง	สัญญาประกันภัยซึ่งออกโดยผู้รับประกันภัยรายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัยต่อ) เพื่อจะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประกันภัยอีกรายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัยต่อ) สำหรับความสูญเสียจากหนึ่งสัญญาหรือมากกว่าที่ออกโดยผู้เอาประกันภัยต่อ
ผู้รับประกันภัยต่อ	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยต่อที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
แยกองค์ประกอบ	หมายถึง	พิจารณาองค์ประกอบของสัญญาเสมือนว่าแต่ละองค์ประกอบนั้นเป็นสัญญาแยกต่างหากจากกัน

ภาคผนวก ข

นิยามของสัญญาประกันภัย

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

- ข1 ภาคผนวกนี้ให้แนวทางสำหรับนิยามของสัญญาประกันภัยในภาคผนวก ก โดยกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
- ข1.1 คำว่า “เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน” (ย่อหน้าที่ ข2 ถึง ข4)
 - ข1.2 การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (ย่อหน้าที่ ข5 ถึง ข7)
 - ข1.3 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และความเสี่ยงอื่นๆ (ย่อหน้าที่ ข8 ถึง ข17)
 - ข1.4 ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย (ย่อหน้าที่ ข18 ถึง ข21)
 - ข1.5 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ (ย่อหน้าที่ ข22 ถึง ข28) และ
 - ข1.6 การเปลี่ยนแปลงในระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ย่อหน้าที่ ข29 และ ข30)

เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน (Uncertain future event)

- ข2 ความไม่แน่นอน (หรือความเสี่ยง) คือ ปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย ดังนั้นต้องมีความไม่แน่นอนในเรื่องต่อไปนี้อย่างน้อยหนึ่งเรื่องในขณะเริ่มต้นสัญญาประกันภัย
- ข2.1 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นหรือไม่
 - ข2.2 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ
 - ข2.3 ผู้รับประกันภัยจำเป็นต้องจ่ายเท่าไร หากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดขึ้น
- ข3 ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือความเสียหายที่พบในระหว่างระยะเวลาความคุ้มครองตามสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายอาจมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มต้นของสัญญาประกันภัย ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างระยะเวลาของสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายจะถูกพบหลังจากระยะเวลาของสัญญาลิ้นสุดลง
- ข4 บางสัญญาประกันภัยคุ้มครองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ผลกระทบทางการเงินของเหตุการณ์นั้นยังคงไม่แน่นอน ตัวอย่างคือสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองผู้รับประกันภัยตรงจากผลกระทบในทางลบของการพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่ได้รายงานแล้วโดยผู้เอาประกันภัย ในสัญญาประกันภัยเช่นนั้น เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือการทราบจำนวนสุดท้ายของค่าสินไหมทดแทนเหล่านั้น

การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (Payments in kind)

- ข5 บางสัญญาประกันภัยกำหนดหรืออนุญาตให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้รับประกันภัยนำสิ่งของประเภทเดียวกันทดแทนสิ่งของที่ถูกขโมยโดยตรง แทนที่จะจ่ายเป็นเงินให้แก่ผู้เอาประกันภัย อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้รับประกันภัยใช้โรงพยาบาลและทีมรักษาพยาบาลของตนเองเพื่อให้บริการการรักษาพยาบาลที่คุ้มครองโดยสัญญาประกันภัย

- ข6 สัญญาบริการบางสัญญาที่กำหนดอัตราค่าบริการคงที่โดยระดับของการให้บริการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์อื่นไม่แน่นอนนั้นถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่สำหรับในบางประเทศจะไม่ได้ถูกกำกับดูแลเสมือนเป็นสัญญาประกันภัย ตัวอย่างหนึ่งคือสัญญาบำรุงรักษาซึ่งผู้ให้บริการตกลงจะซ่อมแซมอุปกรณ์ตามที่ระบุไว้ หากไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ จำนวนค่าบริการคงที่นั้นคิดจากประมาณการจำนวนครั้งที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ แต่ไม่สามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าอุปกรณ์นั้นจะเสียหรือไม่ การที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เป็นเจ้าของอุปกรณ์และทำให้เจ้าของได้รับการชดเชยตามสัญญา (มักชดเชยด้วยสิ่งของ แทนที่จะจ่ายเป็นเงินสด) อีกตัวอย่างคือสัญญาสำหรับการให้บริการกรณีรถเสีย ซึ่งผู้ให้บริการตกลงที่จะจัดหาความช่วยเหลือเมื่อรถเสียข้างทาง หรือลากจูงรถไปอยู่ที่ใกล้เคียงโดยคิดค่าบริการคงที่รายปี สัญญาหลังนี้ถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยเช่นกันถึงแม้ว่าผู้ให้บริการไม่ได้ตกลงทำการซ่อมแซมหรือหาชิ้นส่วนอะไหล่มาเปลี่ยนแทนให้ก็ตาม
- ข7 การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน เรื่อง สัญญาประกันภัย มาถือปฏิบัติกับสัญญาตามย่อหน้าที่ ข6 นั้น ได้มีการพิจารณาแล้วว่าไม่ได้เพิ่มภาระในทางปฏิบัติมากไปกว่าการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นมาใช้หากกำหนดให้สัญญาเช่นว่านั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- ข7.1 การไม่สามารถทำงานได้ตามปกติและการเสียหายของเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ได้ก่อให้เกิดภาระหนี้สินที่มีนัยสำคัญ
- ข7.2 หากถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า ผู้ให้บริการจะรับรู้รายได้เมื่อ (หรือขณะที่) กิจการส่งมอบบริการให้ลูกค้า (และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น ๆ ที่กำหนดด้วย) มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยอมรับการใช้วิธีการเช่นนั้นโดยอนุญาตให้ผู้ให้บริการ (ก) ยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่กับสัญญาเหล่านี้ต่อไป เว้นแต่นโยบายการบัญชีนั้นเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการปฏิบัติที่ห้ามไว้โดยย่อหน้าที่ 14 และ (ข) ปรับปรุงนโยบายการบัญชีหากเป็นไปตามที่ย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 อนุญาตไว้
- ข7.3 ผู้ให้บริการพิจารณาว่าต้นทุนของการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาบริการสูงกว่ารายได้ที่รับมาล่วงหน้าหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ หากกิจการไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาเหล่านี้ ผู้ให้บริการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สินหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อประเมินภาระผูกพันของสัญญาดังกล่าว
- ข7.4 สำหรับสัญญาเหล่านี้ ข้อกำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้โดยรวมแล้วไม่ได้เพิ่มการเปิดเผยข้อมูลมากกว่าที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ

ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยและความเสี่ยงอื่น ๆ

- ข8 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้นิยามว่าเป็นความเสี่ยงอื่นที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกโอนจากผู้ถือสัญญาไปให้ผู้รับประกันภัย สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินโดยปราศจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข9 นิยามของความเสี่ยงทางการเงินในภาคผนวก ก ได้รวมตัวแปรทางการเงินและตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน ซึ่งรวมถึงตัวแปรที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคู่สัญญา เช่น ดัชนีของความเสียหายจากแผ่นดินไหวในพื้นที่ที่กำหนด หรือดัชนีของอุณหภูมิในบางเมือง แต่ไม่รวมตัวแปรที่ระบุเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา เช่น การเกิดหรือไม่เกิดของไฟไหม้ที่ทำความเสียหายหรือทำลายสินทรัพย์ของคู่สัญญา นอกจากนี้ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน หากมูลค่ายุติธรรมนั้นไม่ได้สะท้อนเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในราคาตลาดสำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียว (ตัวแปรทางการเงิน) แต่ยังสะท้อนถึงสภาพของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ถือครองโดยคู่สัญญา (ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน) ตัวอย่างเช่น ถ้าการค้าประกันมูลค่าซากของรถยนต์ทำให้ผู้ค้าประกันมีความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพของตัวรถ ความเสี่ยงนั้นถือเป็นความเสี่ยงจากการรับประกันภัย ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน
- ข10 สัญญาบางสัญญาทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินนอกเหนือจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันชีวิตที่ให้การประกันทั้งอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำแก่ผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงทางการเงิน) และให้ผลประโยชน์จากการเสียชีวิตที่บางครั้งสูงกว่ามูลค่าตามบัญชีของผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในรูปแบบของความเสี่ยงจากการเสียชีวิต) สัญญาดังกล่าวนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
- ข11 สัญญาบางสัญญา เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยที่ทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินตามสัญญาเชื่อมโยงกับดัชนีราคาต่าง ๆ สัญญาดังกล่าวถือเป็นสัญญาประกันภัยที่การจ่ายจำนวนเงินที่มีนัยสำคัญขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น การจ่ายผลประโยชน์ตามสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ซึ่งเชื่อมโยงกับดัชนีค่าครองชีพ สัญญานี้ทำให้เกิดการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะการจ่ายขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอน นั่นคือการอยู่รอดของผู้เอาประกันภัย การจ่ายโดยเชื่อมโยงกับดัชนีราคาถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงแต่ถือว่ามีโอกาสความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ดังนั้นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนี้เป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย จึงไม่จำเป็นต้องถูกแยกแยะด้วยมูลค่ายุติธรรม (ดูย่อหน้า 7 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้)
- ข12 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงที่ผู้รับประกันภัยรับมาจากผู้เอาประกันภัยกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยต้องเป็นความเสี่ยงที่มีอยู่แล้วก่อนโอนจากผู้เอาประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัย ดังนั้นความเสี่ยงใหม่ที่เกิดขึ้นโดยสัญญาจึงไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

- ข13 นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย โดยที่นิยามนี้ไม่ได้จำกัดว่าผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนเท่ากับผลกระทบทางการเงินจากเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดผลในทางลบนั้นเสมอไป ตัวอย่างเช่น นิยามไม่ได้ตัดเรื่องการให้ความคุ้มครองประเภท “ใหม่แทนเก่า” (new-for-old) ซึ่งเป็นการจ่ายทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยเพียงพอที่จะทดแทนสินทรัพย์เก่าที่เสียหายด้วยสินทรัพย์ใหม่ ในทำนองเดียวกัน นิยามไม่ได้จำกัดการจ่ายผลประโยชน์ภายใต้สัญญาประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา (a term life insurance contract) สำหรับความสูญเสียทางการเงินให้แก่ผู้ที่พึ่งพาอาศัยผู้เสียชีวิต หรือกำหนดจำนวนเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความสูญเสียที่เกิดจากการเสียชีวิตหรืออุบัติเหตุ
- ข14 บางสัญญากำหนดให้มีการจ่ายหากเหตุการณ์อันไม่แน่นอนที่ระบุไว้เกิดขึ้น แต่ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้ถือเอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นสัญญาดังกล่าวถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัยถึงแม้ว่าผู้ถือจะใช้สัญญาเพื่อลดความเสี่ยงที่แฝงอยู่ ตัวอย่างเช่น หากผู้ถือใช้อนุพันธ์ทางการเงินแฝงเพื่อป้องกันความเสี่ยงของตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งสัมพันธ์กับกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ของกิจการ ตราสารอนุพันธ์ดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถือสัญญาจะได้รับผลกระทบในทางลบจากการลดลงในกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ในทางตรงข้าม นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงเหตุการณ์อันไม่แน่นอนซึ่งกำหนดให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายเงิน เงื่อนไขล่วงหน้าตามสัญญานี้ไม่ได้กำหนดให้ผู้รับประกันภัยต้องตรวจสอบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลกระทบในทางลบหรือไม่ แต่อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถปฏิเสธการจ่ายเงินได้หากเห็นว่าเหตุการณ์นั้นไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย
- ข15 ความเสี่ยงจากการขาดอายุหรือการคงอยู่ (lapse or persistency risk) (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่คู่สัญญาอีกฝ่ายจะยกเลิกสัญญาเร็วกว่าหรือช้ากว่าที่ผู้รับประกันภัยคาดไว้ในการกำหนดเบี้ยประกันภัย) ถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินให้คู่สัญญาอีกฝ่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่เป็นผลกระทบในทางลบต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย ในทำนองเดียวกัน ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่ต้นทุนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการตามสัญญาเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมาย แทนที่จะเป็นต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะการเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมายในค่าใช้จ่ายไม่ได้เกี่ยวข้องกับผลกระทบในทางลบที่มีต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย
- ข16 ดังนั้น สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงจากการขาดอายุ ความเสี่ยงจากการคงอยู่ หรือ ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย ไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่สัญญานั้นจะนำผู้รับประกันภัยไปสู่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยด้วย อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาลดความเสี่ยงโดยการใช้อยู่ที่สองเพื่อโอนส่วนของความเสี่ยงดังกล่าวไปให้คู่สัญญาอื่น สัญญาที่สองนั้นถือว่าเป็นสัญญาที่ทำให้คู่สัญญาอื่นมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
- ข17 ผู้รับประกันภัยจะสามารถรับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัยได้เฉพาะในกรณีที่ผู้รับประกันภัยเป็นกิจการแยกจากผู้เอาประกันภัยเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยถูกจัดตั้งในรูปแบบของกองทุนรวมเพื่อรับโอนความเสี่ยง (mutual) ซึ่งการดำเนินงานของกองทุนจะใช้วิธีรับโอนความเสี่ยงจากผู้เอาประกันภัยแต่ละคน และนำความเสี่ยงนั้นมารวมกัน ถึงแม้ว่าผู้เอาประกันภัยจะยังคงแบกรับความเสี่ยงที่รวบรวมไว้ร่วมกันตามความสามารถของแต่ละคนในฐานะเจ้าของกองทุน แต่ก็ถือว่ายังคงมีการรับโอนความเสี่ยงเกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย

ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย

- ข18 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของสัญญาที่เป็นสัญญาประกันภัย หากมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ
- ข18.1 การรับประกันภัยประเภทโจรกรรมหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน
 - ข18.2 การรับประกันภัยความรับผิดชอบสินค้า ความรับผิดชอบด้านวิชาชีพ ความรับผิดทางแพ่ง หรือค่าใช้จ่ายทางกฎหมาย
 - ข18.3 สัญญาประกันชีวิต และค่าใช้จ่ายในการปลงศพ (แม้ว่าการเสียชีวิตเป็นเรื่องแน่นอน แต่มีความไม่แน่นอนว่าการเสียชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ สำหรับบางประเภทของการประกันชีวิต การเสียชีวิตจะเกิดภายในระยะเวลาที่คุ้มครองโดยการประกันภัยหรือไม่)
 - ข18.4 สัญญาประเภทเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuities) และบำนาญ (pensions) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน ซึ่งก็คือการอยู่รอดของผู้รับผลประโยชน์รายงวด และผู้รับบำนาญ เพื่อช่วยให้ผู้เอาประกันภัยสามารถดำรงมาตรฐานการครองชีพตามที่กำหนดไว้โดยไม่เกิดผลกระทบในทางลบต่อการดำรงชีวิตของผู้เอาประกันภัย)
 - ข18.5 การคุ้มครองการทุพพลภาพและค่ารักษาพยาบาล
 - ข18.6 สัญญาประเภทการประกันภัยค้ำประกัน (surety bonds) การประกันภัยความซื่อสัตย์ (fidelity bonds) การค้ำประกันการรับเหมา (performance bonds) และการค้ำประกันการประมูล (bid bonds) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดเชยค่าสินไหมทดแทนหากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งล้มเหลวที่จะปฏิบัติตามภาระผูกพันในสัญญา เช่น ภาระผูกพันตามสัญญาก่อสร้าง)
 - ข18.7 การประกันภัยสินเชื่อที่จะจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้ให้แก่ผู้ถือสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้น เพราะลูกหนี้ที่กำหนดไว้ในสัญญาไม่สามารถที่จะจ่ายชำระหนี้เมื่อถึงกำหนดภายใต้ข้อกำหนดเดิมหรือที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้ สัญญาเหล่านี้มีรูปแบบทางกฎหมายหลายแบบ เช่น ในรูปแบบของการค้ำประกัน เลตเตอร์ออฟเครดิต บางประเภท สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสัญญาเหล่านี้จะเป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย แต่สัญญาเหล่านี้ก็ยังเป็นไปตามนิยามของสัญญาค้ำประกันทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ด้วย และอยู่ภายใน

ขอบเขตที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการเครื่องมือทางการเงิน และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 และไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ดูย่อหน้าที่ 4.4) อย่างไรก็ตามหากผู้ออกสัญญาค้ำประกันทางการเงินได้ยืนยันโดยชัดเจนไว้ตั้งแต่แรกว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัยและได้ใช้การบัญชีที่ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยผู้ออกอาจเลือกที่จะถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 หรือถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับสัญญาค้ำประกันทางการเงินดังกล่าวก็ได้

ข18.8 สัญญาการรับประกันสินค้าที่ออกโดยคู่สัญญารายอื่นสำหรับสินค้าที่ขายโดยผู้ผลิตตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ขายปลีก อยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่ไม่รวมการรับประกันสินค้าที่ออกโดยผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ขายปลีกโดยตรง เพราะการรับประกันสินค้าเหล่านั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า และ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น

ข18.9 การรับประกันโนนด (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายให้หากพบข้อบกพร่องในโนนดที่ดินซึ่งข้อบกพร่องนั้นที่ไม่ปรากฏ ขณะที่เข้าทำสัญญาประกันภัย) ในกรณีนี้เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยคือการค้นพบข้อบกพร่องในโนนดที่ดินไม่ใช่ตัวข้อบกพร่อง

ข18.10 สัญญาเพื่อให้ความช่วยเหลือระหว่างการเดินทาง (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายเป็นเงินสดหรือจัดหาสิ่งของมาทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสียหายที่ได้รับในขณะเดินทาง) ซึ่งในย่อหน้าที่ ข6 และ ข7 ได้กล่าวถึงตัวอย่างบางประเภทของสัญญา

ข18.11 สัญญาประเภทการค้ำประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้มีผลกระทบในทางลบต่อผู้ออกหุ้นกู้ (เว้นแต่เหตุการณ์ที่ระบุไว้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ)

ข18.12 สัญญา Insurance swaps และสัญญาอื่นๆ ที่กำหนดให้จ่ายเงินตามการเปลี่ยนแปลงในภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา

ข18.13 สัญญาประกันภัยต่อ

ข19 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของรายการที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย

ข19.1 สัญญาการลงทุนที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ไม่ได้ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ เช่น สัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้รับ

- ประกันภัยไม่ได้มีความเสี่ยงจากการเสียชีวิตสำคัญ (สัญญาดังกล่าวถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.2 สัญญาที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ได้ส่งผ่านความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญกลับไปให้ผู้เอาประกันภัย ผ่านทางกลไกที่มีผลบังคับทางกฎหมายและไม่สามารถยกเลิกได้ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงจำนวนการจ่ายเงินในอนาคตของผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความเสียหายที่เอาประกันภัยไว้ เช่น สัญญาประกันภัยต่อทางการเงินบางสัญญา (some financial reinsurance contract) หรือสัญญาประกันภัยกลุ่มบางสัญญา (some group contracts) (สัญญาดังกล่าวโดยทั่วไปถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.3 การรับประกันภัยไว้เอง (self-insurance) กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ยังคงเก็บความเสี่ยงที่สามารถได้รับคุ้มครองหากได้มีการทำสัญญาประกันภัยไว้ (ในกรณีนี้ ถือว่าไม่เกิดสัญญาประกันภัยเพราะไม่มีข้อตกลงกับคู่สัญญาอื่น)
- ข19.4 สัญญา (เช่น สัญญาเกี่ยวกับการพนันขั้นต่อ) ที่กำหนดให้จ่ายเงินหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนเกิดขึ้น แต่ไม่ได้รับเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าในสัญญาสำหรับการจ่ายเงินว่าเหตุการณ์นั้นต้องกระทบต่อผู้เอาประกันภัยในทางลบ อย่างไรก็ตามสัญญาประเภทดังกล่าวไม่ได้หมายถึงสัญญาที่มีการกำหนดการจ่ายเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความเสียหายจากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เช่น การเสียชีวิต หรืออุบัติเหตุ (ดูย่อหน้าที่ ข13)
- ข19.5 อนุพันธ์ที่ทำให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีความเสี่ยงทางการเงิน แต่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย เนื่องจากได้กำหนดให้คู่สัญญาต้องจ่ายเงินเฉพาะจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย ราคาเครื่องมือทางการเงิน ราคาโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับเครดิตหรือดัชนีเครดิต หรือตัวแปรอื่น เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน)
- ข19.6 การค้าประกันที่เกี่ยวข้องกับเครดิต (หรือ เลตเตอร์ออฟเครดิต สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัยสินเชื่อ) ที่กำหนดให้มีการจ่ายเงินแม้ว่าผู้ถือไม่ได้เกิดความเสียหายจากการที่ลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน)
- ข19.7 สัญญาที่กำหนดให้จ่ายเงินตามภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเจาะจงกับคู่สัญญา (โดยทั่วไปเรียกว่าตราสารอนุพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ (weather derivatives))
- ข19.8 สัญญาประเภทการค้าประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างกับผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ โดยขึ้นอยู่กับภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา

- ข20 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน สัญญานั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ในกรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าคู่สัญญาใช้วิธีปฏิบัติที่เรียกว่า การบัญชีเงินฝาก (deposit accounting) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้
- ข20.1 คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นหนี้สินทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นรายได้
- ข20.2 คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่จ่ายไปเป็นสินทรัพย์ทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นค่าใช้จ่าย
- ข21 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ไม่ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน ให้ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15 เรื่อง รายได้จากสัญญาที่ทำกับลูกค้า ภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวกำหนดให้รายได้จะถูกรับรู้เมื่อ (หรือขณะที่) กิจการปฏิบัติตามภาระที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาแล้วโดยการส่งมอบสินค้าหรือบริการที่สัญญาให้ลูกค้า ในจำนวนที่สะท้อนสิ่งตอบแทนที่กิจการคาดว่าจะมีสิทธิที่จะได้รับ

ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ

- ข22 สัญญาใด ๆ จะถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยก็ต่อเมื่อเฉพาะกรณีที่สัญญานั้นได้ออนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ย่อหน้าที่ ข8 ถึง ข21 ได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และย่อหน้าต่อไปนี้จะอธิบายวิธีการประเมินว่าความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยสำคัญหรือไม่
- ข23 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะสำคัญถ้าเหตุการณ์ที่รับประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์ (commercial substance) (กล่าวคือ ไม่มีผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของรายการ) หากการจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ที่มีสาระเชิงพาณิชย์จะถือว่าเป็นไปตามเงื่อนไขในประโยคแรก ถึงแม้ว่าโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเป็นไปได้น้อยมาก หรือมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะจ่ายตามภาระผูกพัน (ซึ่งคำนวณจากวิธีการถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น) คิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยของมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดตามสัญญาที่เหลืออยู่ทั้งหมด
- ข24 ผลประโยชน์เพิ่มเติมตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ ข23 หมายถึงจำนวนเงินที่เกินกว่าจำนวนเงินที่จะจ่ายหากไม่มีสถานการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น (ไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์) จำนวนเงินเพิ่มเติมดังกล่าวรวมถึงค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และค่าใช้จ่ายในการประเมินค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่รวมรายการดังต่อไปนี้
- ข24.1 การสูญเสียความสามารถที่จะได้รับเงินจากผู้เอาประกันภัยสำหรับการบริการในอนาคต ตัวอย่างเช่น ในสัญญาประกันชีวิตประเภทควบการลงทุน (investment-linked) การเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยไม่สามารถได้รับค่าธรรมเนียมสำหรับการให้บริการจัดการลงทุนได้อีกต่อไป ซึ่งความสูญเสียทางเศรษฐกิจต่อผู้รับประกันภัยดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย แต่เป็นลักษณะ

เช่นเดียวกับที่ผู้จัดการกองทุนรวมไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาส การเสียชีวิตของลูกค้า ดังนั้นโอกาสที่จะเกิด การสูญเสียค่าบริการจัดการลงทุนในอนาคตจึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

- ข24.2 การยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกหรือเวนคืนสัญญาเนื่องจากผู้เอาประกันภัยได้เสียชีวิต เพราะว่าสัญญาประกันภัยทำให้เกิดค่าธรรมเนียมดังกล่าว ดังนั้นการยกเว้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นการชดเชยความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ดังนั้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้จึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา
- ข24.3 การจ่ายเงินที่อยู่บนเงื่อนไขของเหตุการณ์ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีนัยสำคัญต่อผู้เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่กำหนดให้ผู้รับประกันภัยจ่ายเงินหนึ่งล้านบาทหากสินทรัพย์ของผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจเพียงหนึ่งบาท ในกรณีของสัญญานี้จะเห็นได้ว่าผู้เอาประกันภัยไม่ได้โอนความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญในการสูญเสีย (คือเงิน 1 บาท) ให้กับผู้รับประกันภัย ในขณะที่สัญญานี้ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ทำให้ผู้ออกสัญญาจำเป็นต้องจ่ายเงิน 999,999 บาท หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เกิดขึ้น เนื่องจากผู้รับประกันภัยไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัย ดังนั้นสัญญานี้จึงไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข24.4 ค่าสินไหมที่อาจได้รับคืนจากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยบันทึกรายการส่วนนี้แยกต่างหาก
- ข25 ผู้รับประกันภัยต้องประเมินความสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเป็นรายสัญญา แทนที่จะใช้ระดับความมีนัยสำคัญต่อการเงิน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะมีนัยสำคัญแม้ว่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดความเสียหายที่มีสาระสำคัญจากสัญญาทั้งหมดจะต่ำการประเมินความเสี่ยงเป็นรายสัญญาจะช่วยให้การพิจารณาจัดประเภทสัญญาเป็นสัญญาประกันภัยง่ายขึ้น อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยเห็นว่ากลุ่มของสัญญาที่ประกอบด้วยสัญญาย่อยๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันส่วนใหญ่มีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องพิจารณาสัญญาที่ไม่ใช่อนุพันธ์ภายในกลุ่มเป็นรายสัญญา เพื่อที่จะระบุสัญญาจำนวนเล็กน้อยที่ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ
- ข26 ตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ ข23 ถึง ข25 หากสัญญาทำให้เกิดการจ่ายผลประโยชน์การเสียชีวิตมากกว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายหากมีชีวิตอยู่ สัญญานั้นเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ผลประโยชน์การเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้นนั้นไม่มีนัยสำคัญ (พิจารณาความมีนัยสำคัญเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ความมีนัยสำคัญที่ระดับของกลุ่มสัญญาทั้งหมด) ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในย่อหน้าที่ ข24.2 ว่าการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกและเวนคืนเนื่องจากการเสียชีวิตไม่ได้ถูกนำมาพิจารณา

- ในการประเมินนัยสำคัญหากการยกเว้นนั้นไม่ถือเป็นการชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ในทำนองเดียวกัน สัญญาเงินรายปี (annuity) ที่จ่ายจำนวนเงินให้ผู้เอาประกันภัยอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยยังมีชีวิตอยู่ถือเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้ทั้งหมดตามสัญญานั้นไม่มีนัยสำคัญ
- ข27 ย่อหน้าที่ ข23 กล่าวถึงผลประโยชน์เพิ่มเติม ผลประโยชน์เพิ่มเติมเหล่านี้อาจมีข้อกำหนดให้จ่ายผลประโยชน์เร็วขึ้นหากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดเร็วขึ้น และจำนวนเงินที่จ่ายไม่ได้ถูกปรับปรุงด้วยมูลค่าตามเวลา ตัวอย่างเช่น การประกันชีวิตแบบตลอดชีพที่มีผลประโยชน์เสียชีวิตคงที่ (กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การประกันภัยที่ให้ผลประโยชน์การเสียชีวิตคงที่ไม่ว่าผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเมื่อไรก็ตามโดยไม่มีวันสิ้นสุดความคุ้มครอง) เป็นที่แน่นอนว่าผู้เอาประกันภัยจะต้องเสียชีวิตแต่วันที่ของการเสียชีวิตยังไม่แน่นอน ซึ่งผู้รับประกันภัยจะได้รับ ความเสียหายเป็นรายสัญญาหากผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเร็วขึ้นแม้ว่าจะไม่มีความเสียหายในระดับของกลุ่มของสัญญาก็ตาม
- ข28 หากสัญญาประกันภัยถูกแยกออกเป็นองค์ประกอบของการฝากเงินและองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของการเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนโดยอนุพันธ์ทางการเงินแฝงจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝง

การเปลี่ยนแปลงระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

- ข29 บางสัญญาไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา แม้ว่าจะโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในเวลาต่อมา ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่จ่ายผลตอบแทนจากการลงทุนตามที่ระบุไว้ และให้สิทธิเลือกแก่ผู้เอาประกันภัยที่จะนำกำไรจากการลงทุนเมื่อครบกำหนดเพื่อซื้อสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ในอัตราเบี้ยประกันภัยรายงวดที่คิดให้กับผู้เอาประกันภัยรายใหม่คนอื่น ๆ ในปัจจุบันจะเห็นว่าสัญญานี้ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยจนกว่าจะมีการใช้สิทธิดังกล่าว เพราะผู้รับประกันภัยยังคงมีอิสระที่จะคิดเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาเงินรายปี (annuity) บนพื้นฐานที่สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนไปให้แก่ผู้รับประกันภัยในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม หากสัญญาดังกล่าวกำหนดเบี้ยประกันภัยรายงวดตั้งแต่ต้น (หรือกำหนดหลักที่จะใช้ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยรายงวด) ถือว่าสัญญานั้นมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา
- ข30 สัญญาที่มีคุณสมบัติเป็นสัญญาประกันภัยยังคงเป็นสัญญาประกันภัยจนกว่าสิทธิและภาระผูกพันทั้งหมดถูกทำให้สิ้นสุดหรือสิ้นสุดบังคับ

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี วาระปี 2560-2563

รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย	สุภัทรกุล	ประธานคณะกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.วรศักดิ์	ทุมมานนท์	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์ ดร.กนกพร	นาคทัต	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันสกฤต	วิจิตรเลขการ	กรรมการ
ดร.เกียรตินิยม	คุณติสุข	กรรมการ
นางสาวรสา	กาญจนสาย	กรรมการ
นางสาวยุวณูช	เทพทรงวัจจ	กรรมการ
นางสาวสมบูรณ์	ศุภศิริภิญโญ	กรรมการ
นางสาวรุ่งนภา	เลิศสุวรรณกุล	กรรมการ
นางสุวิมล	กฤตยาเกียรติ	กรรมการ
นางอุณากร	พลดีธาดา	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย		
(นางสาวชญาณิน	เกิดผลงาม)	กรรมการ
(นางสาวนภา	ลิขิตไพบูลย์)	กรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวภาสิน	จันทร์โมลี)	กรรมการ
(นางสาวยุพาดี	วรรณเลิศ)	กรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นางมลฉัตร	เอี้ยวพิทยากุล)	กรรมการ
(นายวัชรินทร์	วงศ์ตระกูลชัย)	กรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นางสาวปรียานุช	จึงประเสริฐ)	กรรมการ
(นายณรงค์	ภาณุเดชทิพย์)	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน		
(นายประวิทย์	ตันตราจินต์)	กรรมการ
(นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์)	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวอารีวัลย์	เอี่ยมดิลกวังค์)	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิภาดา	ตันติประภา	กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี วาระปี 2560-2563(ต่อ)

นางณัฐสรค์

สโรชนันท์จัน

ผู้ช่วยเลขานุการ

นายเทวา

ตำแหน่ง

ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกลั่นกรองมาตรฐานการบัญชี วาระปี 2560-2563

ดร.ศุภมิตร	เดชมนตรีกุล	ประธานอนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน		
(นางเกล็ดนที	มโนสันต์)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นางมลจินี	เอี้ยวพิทยากุล)	ที่ปรึกษา
(นายวัชรินทร์	วงศ์ตระกูลชัย)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		
(ดร.อรพินท์	เสริมประภาศิลป์)	ที่ปรึกษา
(นางสายชล	เพียรวิริยะ)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย		
(นางสาววิระยา	เจริญกัลป์)	ที่ปรึกษา
(นางสาวลลิตา	ภัทรแสงไทย)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย		
(นางสาวรุ่งรัตน์	รัตนราชชาติกุล)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสมาคมประกันชีวิตไทย		
(นางสิริลักษณ์	รัตนไชย)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย		
(นางพรณี	วรุณจิณสถิต)	ที่ปรึกษา
(นางสาวพรทิพย์	ดาวสง่า)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวนิดาพร	อัครธีระเกียรติ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นางวิเรชา	สันตะพันธุ์)	อนุกรรมการ
(นางสุนันท์	อุปรมัย)	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิศรุต	ศรีบุญนาถ	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย	ศุภธาดา	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปพร	ศรีจันทเพชร	อนุกรรมการ
นางสาวกมลทิพย์	เกตุทัต	อนุกรรมการ
นางสาวชวนา	วิวัฒน์พนชาติ	อนุกรรมการ
นายณัฐเสกข์	เทพหัสดิน	อนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกลั่นกรองมาตรฐานการบัญชี วาระปี 2560-2563(ต่อ)

นายธนิต	เจริญจันทร์	อนุกรรมการ
นายธนากร	ฝึกไฝผล	อนุกรรมการ
นางปราณี	ภาชีผล	อนุกรรมการ
นางสาวผ่องพรรณ	เจียรวิริยะพันธ์	อนุกรรมการ
นางสายฝน	อินทร์แก้ว	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นายสมบุญ	โมจนกุล)	อนุกรรมการและเลขานุการ
(นางสุภาพร	บุญแทน)	อนุกรรมการ
นายมงคล	สมผล	ผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้แทนจากสภาวิชาชีพบัญชี		ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการด้านเทคนิคมาตรฐานการบัญชี วาระปี 2560-2563

นางสาววรพร	ประภาศิริกุล	ประธานอนุกรรมการ
นางสาวกัญญาณัฐ	ศรัทธินันท์ชวัลย์	อนุกรรมการ
นางสาวกฤตยากร	อารีโสภณพิเชฐ	อนุกรรมการ
นางสาววิไลวรรณ	กาญจนกันติ	อนุกรรมการ
นายกษิติ	เกตุสุริยงค์	อนุกรรมการ
นายไพศาล	บุญศิริสุขะพงษ์	อนุกรรมการ
นายภาคภูมิ	วณิชธนานนท์	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวถนอมทรัพย์	โสภณศิริกุล)	อนุกรรมการ
(นางสาวทศวรรณ	บุษปะเกษ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นางสาวโสภา	รุ่งสุริยะศิลป์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน		
(นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นางสาวยุพิน	เรืองฤทธิ์)	อนุกรรมการ
(นายณรงค์	ภาณุเดชทิพย์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวอารีวัลย์	เอี่ยมดิลกวงศ์)	อนุกรรมการ
นายภาณุพงศ์	ศิริอัครกรกุล	อนุกรรมการและเลขานุการ
นายอุดม	ธนรัตน์พงศ์	ผู้ช่วยเลขานุการ
นายวีระเดช	เตชะวรินทร์เลิศ	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการศึกษาและติดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ วาระปี 2560-2563

นางสาววันดี	สิ่วรวัฒน์	ประธานอนุกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ธารินี	พงศ์สุพัฒน์	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลยา	จันทะเดช	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ	ยลระบิล	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เอมอร	ใจเก่งกิจ	อนุกรรมการ
ดร.ปัญญา	สัมฤทธิ์ประดิษฐ์	อนุกรรมการ
ดร.พิมลวรรณ	ชยพรกุล	อนุกรรมการ
นางสาวธัญลักษณ์	เกตุแก้ว	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นายเฉลิมพงศ์	ตั้งบริบูรณ์รัตน์)	อนุกรรมการ
(ดร.จารวี	ชยสมบัติ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นายณรงค์	ภาณุเดชทิพย์)	อนุกรรมการ
(นางสาวแววไล	มณีไพโรจน์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวอารีวัลย์	เอี่ยมดิลกวงศ์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน		
นางสาวสุนิศา	เจริญศิลป์	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวยุพาวดี	วรรณเลิศ)	อนุกรรมการ
(นางสาวภาสิน	จันทร์โมลี)	อนุกรรมการ
นางสาวสุชาดา	ตันติไอฟาร	อนุกรรมการและเลขานุการ
ดร.ธนาถ	รักษาพล	ผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุธีรา	หงษ์มณี	ผู้ช่วยเลขานุการ